

Dosarul nr.1r-6/18
Buiucani) 02-1r-854-11012018
Moscalciuc Galina

Judecătoria Chișinău (sediul
Judecător:

DECIZIE

în numele Legii

29 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău

În componență:

Președintele ședinței, judecător

Furdui Sergiu

**Judecătorii
Ludmila**

Mînąscurtă Igor și Ursu

Grefier

Albu Tatiana

Cu participarea:

Procurorului

Sîli Radu

Avocatului

Pocaznoi Rodica

Inculpatului

Gavriliță Mihail

a judecat, în ședință publică, în ordine de recurs, recursul declarat de către inculpatul Gavriliță Mihail și recursul procurorului în Procuratura Anticorupție, Bobrov Vladislav împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 15 decembrie 2017, în cauza penală privind condamnarea lui *Gavriliță Mihail X*, născut la x, IDNP: x, originar și domiciliat în or. x, str. x, de naționalitate moldovean, cetățean al Republicii Moldova, studii superioare, celibatar, fără persoane la întreținere, supus militar, deține funcția de ofițer de patrulare al Companiei Escortă și Misiuni Speciale al Inspectoratului național de Patrulare al Inspectoratului General de Poliție, nu are grade de invaliditate, nu deține titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, anterior nejudecat,

pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(4) Cod penal,-

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în primă instanță: 15 decembrie 2016 -15 decembrie 2017;

Judecarea recursului la Curtea de Apel Chișinău: 11 ianuarie 2018 – 29 martie 2018.

Procedura de citare legal executată.

Asupra recursului declarat de inculpatul Gavriliță Mihail și recursul procurorului în Procuratura Anticorupție, Bobrov Vladislav împotriva sentinței Judecătoria Chișinău (sediu Buiucani) din 15 decembrie 2017, în baza materialelor din dosar și argumentelor invocate în ședința de judecată, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău,-

CONSTATĂ:

Soluția și argumentele instanței de fond:

1. Prin sentința Judecătoria Chișinău (sediu Buiucani) din 15 decembrie 2017, **Gavriliță Mihail X** a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) din Codul penal și în baza acestei legi a fost condamnat, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1 200 (una mie două sute) unități convenționale ceea ce constituie 24000 (douăzeci și patru mii) lei, fără privarea de dreptul de a ocupa funcții publice, prin înlăturarea acestei pedepse complementare prin prisma art. 78 alin. (2) din Codul penal.

S-a comunicat lui Gavriliță Mihail că potrivit prevederilor articolului 64 alin. (3/1) Cod Penal - este în drept să achite jumătate de amendă stabilită dacă o plătește în cel mult 72 de ore din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Conform prevederilor art. 106 alin. (2) din Codul penal, s-a confiscat de la inculpatul Gavriliță Mihail, în folosul statului, mijloace bănești rezultate din infracțiune în valoare de 500 (cinci sute) lei.

2. Prin sentința nominalizată s-a stabilit, că Gavriliță Mihail, activând în calitate de ofițer de patrulare al companiei escortă și misiuni speciale al INP al IGP, fiind persoana publică, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută aflându-se în serviciu pe traseu ca membru al echipajului de patrulare cu numerele de înmatriculare „MAI x” la 24 octombrie 2016, aproximativ la orele 14:30 min., la intersecția bd. x, mun. Chișinău a stopat automobilul de model „X” cu numărul de înmatriculare X, condus de X, născut la x, care a încălcat regulile de circulație rutieră, deplasându-se contrar indicatoarelor rutiere și fără cuplarea centurii de siguranță.

Tot atunci și tot acolo Gavriliță Mihail a primit personal de la X, bani care nu i se cuvin în sumă de 500 lei, pe care ultimul la indicația prin gesturi a lui Gavriliță Mihail, i-a plasat în torpedoul automobilului echipajului de patrulare cu numerele de înmatriculare „MAI x”, pentru a îndeplini acțiuni contrar funcțiilor sale și anume pentru a nu întocmi proces-verbal de contravenție pe cazul dat și pentru a nu-l trage la răspunderea prevăzută de lege.

3. Astfel, coroborând probele administrate de organul de urmărire penală și cercetate în instanța de judecată, prima instanță a constatat vinovăția lui Gavriliță Mihail de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal – coruperea pasivă, adică având calitatea de persoană publică a primit personal bunuri care nu i se cuvin, pentru a îndeplini în exercitarea funcției sale o acțiune contrar acesteia, în proporții care nu depășesc 100 unități convenționale.

Argumentele invocate de partea recurentă:

4. La data de 26 decembrie 2017 și respectiv la 29 decembrie 2017 împotriva sentinței Judecătoria Chișinău (sediu Buiucani) din 15 decembrie 2017, a declarat recurs procurorul în Procuratura Anticorupție, Bobrov Vladislav și respectiv inculpatul Gavriliță Mihail.

5. În motivarea cererii de recurs, partea acuzării invocă legalitatea sentinței în partea calificării juridice a acțiunilor inculpatului potrivit articolului 324 alin.(4) Cod penal, însă o contestă pe motivul ilegalității aplicării pedepsei inculpatului Gavriliță Mihail X.

6. În argumentarea poziției invocate acuzarea consideră că instanța de judecată corect a apreciat în coroborare probele și mijloacele de probe în susținerea acuzării prezentate și corect a calificat acțiunile inculpatului potrivit articolului 324 alin.(4) Cod penal, care prevede în calitate de pedeapsă amenda în mărime de la 1000 la 2000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani.

7. Totodată însă, partea acuzării consideră, că motivarea concluziei instanței contravine art.75 din Codul penal or, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța greșit a aplicat criteriile generale de individualizare a pedepsei, potrivit cărora, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a Codului Penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

8. În contextul dat, partea recurentă invocă că instanța nu a luat în considerare, că inculpatul Gavriliță Mihail a comis cu intenție o faptă de corupție, cu folosirea și în exercițiul funcției deținute.

9. Astfel, consideră că înlăturarea pedepsei complementare pentru inculpat nu va restabili echitatea socială, corectarea ultimului, prevenirea comiterii din partea acestuia, precum și a altor persoane de noi infracțiuni. Mai mult, în opinia părții acuzării, aplicarea prevederilor art.78 alin.(2) Cod penal, în acest caz, nu constituie o garanție și o asigurare a funcționării întregului sistem de drept, fapt ce ar putea influența negativ asupra respectării drepturilor și libertăților consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte acte normative.

10. În același context se menționează, că corupția fiind un fenomen social negativ, afectează buna funcționare a instituțiilor statale, este un pericol eminent pentru sistemul democratic și constituie principala obstacol în dezvoltarea economico-socială a țării or, obiectivele acestei lupte rezidă în tragerea la răspundere penală a persoanelor ce s-au făcut vinovate de comiterea actelor de corupție, ridicarea nivelului de exercitare în mod conștiincios a obligațiilor de serviciu ale persoanelor și, nu în ultimul rând, educarea societății în spirit de intoleranță față de fenomenul corupției.

11. Prin urmare, acuzarea opinează că aplicarea de instanța de fond, în acest caz, a prevederilor art.78 alin.(2) Cod penal, este nefondată din motivul neatingerii scopurilor prevăzute la art. 61 din CP și anume restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

12. În concluzia celor relevate susține acuzarea de stat, că sentința instanței de fond fiind pasibilă de a fi casată și din motiv, că nu este conformată directivelor stipulate în recomandările Grupului de state contra corupției (GRECO), conform cărora pentru fapte de corupție se impun pedepse eficiente.

13. În motivarea recursului declarat de către inculpat, se invocă dezacordul cu sentința primei instanțe susținând, că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute la art. 324 alin (4) Cod Penal or, instanța de fond nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a verificat toate circumstanțele, nu a înlăturat toate divergențele, iar drept consecință Gavriliță Mihail a fost condamnat greșit pentru o infracțiune pe care nu a comis-o.

14. În argumentarea poziției invocate în recurs se invocă, că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător.

15. La fel se invocă, că vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri

legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală.

16. Astfel, partea apărării indică, că Gavriliță Mihal este învinuit că prin acțiunile sale intenționate, a comis infracțiunea prevăzută de art. 324 alin.(4) Codul penal, individualizată prin „coruperea pasivă, adică pretinderea, acceptarea, primirea personal de către o persoană publică de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru sine, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale, săvârșite în proporții care nu depășesc 100 unități convenționale”, pentru care faptă a fost declarat vinovat și, respectiv, supus unei pedepse penale.

17. În contextul celor relevate, partea recurentă menționează că legislatorul a prevăzut că obiectul juridic special al infracțiunii de corupere pasivă îl formează relațiile sociale referitoare la buna desfășurare a activității de serviciu care presupune îndeplinirea cu cinste de către funcționarii publici și de către alte persoane cu funcții de răspundere.

18. În aceeași ordine de idei se menționează, că obiectul material sau obiectul imaterial al infracțiunii de corupere pasivă art.324 CP îl reprezintă sau poate fi exprimat printr-un bun primit de făptuitor sau prin acordarea unui serviciu, a unor foloase, privilegii, avantaje ce nu i se cuvin persoanei cu funcții de răspundere. Latura obiectivă a infracțiunii se constituie din acțiuni sau inacțiuni. Acțiunea poate fi exprimată prin pretinderea sau primirea de bani, foloase ori acceptarea de promisiuni care asigură astfel de foloase, contrar atribuțiilor sale. Inacțiunea constă în nerespingerea de către făptuitor a atribuțiilor sale. Nu este necesar ca pretenția formulată de făptuitor să fie satisfăcută. A primi ceva înseamnă a accepta, a prelua, a lua ceva în posesie. A accepta o promisiune înseamnă a exprima acordul cu privire la promisiune. Este necesar ca actul de îndeplinire sau neîndeplinire al funcționarului pentru care pretinde, primește bani sau foloase să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale acestuia.

19. De asemenea în motivarea recursului se relevă că latura subiectivă a infracțiunii se caracterizează prin intenție directă.

20. Astfel, partea recurentă susține, că analizând materialele cauzei precum și probele puse de acuzatorul de stat la baza învinuirii aduse în privința lui Gavriliță Mihal, și anume declarațiile lui x și x X, acestea nu indică asupra prezenței elementelor componente de infracțiune de la alin. (4) art. 324 Cod penal (în special latura obiectivă a componente de infracțiune).

21. În acest context, cu referire la prevederile art.6 §1 și §2 al CEDO, partea recurentă susține, că instanța de fond urma să constate că probele prezentate de către organul de urmărire penală permite să conchidă că acțiunile lui Gavriliță Mihal nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art.324 alin.(4) Cod penal, deoarece nu a fost demonstrată latura obiectivă și latura subiectivă a infracțiunii incriminate.

22. În acest sens partea apărării indică, că nu pot fi puse în baza sentinței probele obținute în rezultatul măsurilor speciale de investigație, precum și faptul că din probele concludente nu rezultă că acesta a pretins, acceptat, primit personal de bunuri, ce nu i se cuvine, pentru sine, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.

23. Totodată, apărarea susține că de către acuzatorul de stat nu a fost probată întrunirea laturii subiective a infracțiunii imputate care se caracterizează prin intenție directă, făptuitorul trebuie să cunoască că remunerația ilicită, pe care o solicită ce nu i se cuvine, făptuitorul își dă seama, în momentul săvârșirii faptei, că banii, bunurile, foloasele pe care le pretinde, le primește ori care constituie obiectul promisiunii pe care o acceptă sau nu o respinge, nu i se cuvin și, cu toate acestea, el vrea să le pretindă sau să le primească, să accepte sau să nu respingă promisiunea ce i s-a făcut. Făptuitorul în această situație are reprezentarea pericolului care se produce pentru buna desfășurare a activității sale de serviciu, consecință pe care o dorește. Astfel, făptuitorul urmărește în special îndeplinirea, neîndeplinirea, întârzierea îndeplinirii sau executării unui act contrar atribuțiilor sale.

24. În această ordine de idei, partea apărării susține, că probatoriul administrat nu demonstrează intenția lui Gavriliță Mihal de pretindere, acceptare, primirea de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru sine, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale, fapt prin care, în opinia recurenților, se atestă că instanța de fond, contrar prevederilor codului de procedură penală nu a cercetat sub toate aspectele, complet și obiectiv, circumstanțele cauzei, iar conform art. 24 alin. (1) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

25. În același context, se indică că potrivit art. 8 alin. (3) CPP, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului. iar în conformitate cu prevederile art. 26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

26. Astfel, în cererea de recurs se relevă, că în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului.

27. În acest sens recurenții menționează, că Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în hotărârea *Cașean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005*, a constatat că, în domeniul penal problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 § 2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării. Dispozițiile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, stipulează, printre altele, dreptul la un proces echitabil, conform căruia orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale de către o instanță imparțială, care va hotărâ asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

28. Prin urmare, partea recurentă susține că lipsa cel puțin a unui singur element din cele sus menționate, impune deja excluderea răspunderii penale, însă, necătând la cele invocate mai sus, instanța de fond a ajuns la concluzia privind vinovăția lui Gavriliță Mihal, în urma aprecierii următoarelor probe:

- a declarațiilor martorilor x și x X,
- a procesului-verbal de ridicare din 25 octombrie 2016, prin care de la martorul x X a fost ridicat purtătorul de informații Micro SD de model "x" cu capacitatea de 16 GB, care conțin înregistrările audio-video efectuate cu camera ascunsă de către martor, care probează faptul pretinderii și primirii la data de 22 octombrie 2016 a mijloacelor bănești în sumă de 300 lei de către x (f.d. 13);
- a procesului-verbal de examinare din 08 noiembrie 2016, prin care a fost supusă examinării purtătorul de informații Micro SD de model "x" cu capacitatea de 16 GB ridicat de la martorul X X, ca urmare a căruia fapt s-a constatat că pe suportul de informații sus menționat se conțin fișierele audio-video nr. "REC00003" și "REC00004", care probează faptul pretinderii și primirii la data de 22 octombrie 2016 a mijloacelor bănești în sumă de 300 lei de către x, (f.d. 81-84);
- raportul Serviciului Supraveghere a Direcției nr. 5 a INI a IGP, care confirmă faptul că conform graficului de serviciu din data de 24 octombrie 2016, ora 14.30 min., echipajul de poliție MAI x, era format din ofițerii x și Gavriliță Mihal (f.d. 22);
- fișa postului ofițerului de patrulare Gavriliță Mihal (f.d. 65-67).

29. Cu referire la probele date, partea apărării susține că acestea sunt niște probe irelevante or, a fost încălcat un principiu fundamental, precum accesul liber la justiție, consfințit în art. 19 CPP, potrivit căruia orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod.

30. Prin urmare, cu referire la declarațiile martorului denunțator X X, apărarea susține că acestea nu sunt concludente și deviază în dependență de situație, în acest sens invocând că fiind audiat suplimentar la 26.10.17 (vezi procesul-verbal de audiere a martorului f.d.31), acesta a declarat că "pot comunica că dacă mi-ar fi prezentat spre recunoaștere persoanele le-aș putea recunoaște" însă, în ședința de judecată, fiind audiat în calitate de martor a menționat expres „că nu-l cunoaște pe Gavriliță M". De asemenea, acesta a declarat „că nu își aduce aminte dacă i-a transmis careva surse bănești lui Gavriliță Mihal".

31. În continuare, în motivarea cererii de recurs se invocă, că în ceea ce privește înregistrările video, acesta a indicat că le transmitea lui x, iar cel din urmă în ședința de judecată din 04.05.2017, a confirmat faptul că X X i-a transmis toate înregistrările video, pe un purtător de informație seara după orele 23.00 lui personal și x la ora 8.00 a fost prezent la Procuratura CNA și le-a transmis Procurorului, iar procesul verbal de ridicare și ordonanța din 25.10.2017 menționează absolut inversul situației, de fapt ceea ce nu corespunde realității.

32. Prin urmare, partea recurentă specifică că necătfind la faptul că martorul nu a recunoscut persoana, cu atât mai mult, nu își amintește dacă i-a transmis careva mijloace bănești, instanța de fond îl recunoaște vinovat în săvârșirea infracțiunii.

33. Cu referire la depozițiile martorului x, care de altfel nici nu este martorul ocular, ci doar a redat informația ce i-a comunicat X X (f.d. 14-16, D), apărarea menționează că în declarațiile date în ședința de judecată a menționat că "banii i-a dat personal lui X X și a aflat precum că ofițerul de patrulare a luat banii de la X X imediat după cel din urmă a intrat în mașină". De asemenea, tot în cadrul ședinței de judecată acesta a declarat că "nu a văzut cum X i-a transmis banii ofițerului de patrulare, dar a aflat despre acest fapt doar din cuvintele lui X X, mai mult ca atât, x, presupune că, teoretic, X X putea să nu transmită careva sume de bani ofițerului de patrulare, ci doar să-i spună lui x precum că le-a transmis". Tot aici, potrivit declarațiilor date de acesta în ședința de judecată, toată perioada de timp cit X X comunica cu ofițerul de patrulare, x, se afla în automobilul parcat și din automobil era imposibil de a se vedea ceea ce se petrece în automobil sau lângă automobilul de serviciu.

34. În felul în care se prezintă în motivarea recursului se indică, că atât procesul verbal de ridicare din 25 octombrie 2016, prin care de la martorul X X a fost ridicat

34. La fel, în susținerea poziției de apărare, recurența menționează, ca atât procesul-verbal de ridicare din 23 octombrie 2016, prin care de la martorul X X a fost ridicat purtătorul de informații Micro SD de model "Kingston" cu capacitatea de 16 GB, care conține înregistrările audio- video efectuate cu camera ascunsă de către martor, care probează faptul pretinderii și primirii la data de 22 octombrie 2016 a mijloacelor bănești în sumă de 300 lei de către x, cât și procesul-verbal de examinare din 08 noiembrie 2016, prin care a fost supusă examinării purtătorul de informații Micro SD de model "Kingston" cu capacitatea de 16 GB ridicat de la martorul Xi X, ca urmare a cărui fapt s-a constatat că pe suportul de informații sus menționat se conțin fișierele audio- video nr. "REC00003" și "REC00004", care probează faptul pretinderii și primirii la data de 22 octombrie 2016 a mijloacelor bănești în sumă de 300 lei de către x (f.d. 81-84), sunt niște probe care nu au nici o tangență cu prezenta cauza penală or, un careva x nici nu se regăsește printre persoanele participante la procesul penal, mai mult, potrivit învinuirii aduse lui Gavrilița Mihail se face referire la mijloace bănești în valoare de 500 lei și nu de 300 lei.

35. De asemenea, partea recurentă atrage atenția instanței că reieșind din conținutul ordonanței de ridicare din 25.10.2016 (f.d. 12), precum și procesul-verbal de cercetare din 08.11.2016 (f.d. 81) că dispozitivul de memorie Kingstom 16 MB Micro SD, a fost ridicat la data de 25.10.2016 de la cet. X X, pe când martorul x. în cadrul ședinței de judecată din 04.05.2017 confirmă alte poziții, precum că „la data de 24.10.2016 a fost toată ziua cu X X în mașină și sticla a fost scos din calculator, cu toate înregistrările după ora 23.00 și i-a fost transmis lui de către X X, iar el a transmis sticla a doua zi dimineața la Procuratură, la ora 8.00...”. Tot în acest sens a declarat și martorul X X. Astfel susține că cele indicate de procuror în actul de ridicare nu corespunde cu cele declarate de ambii martori X X și x.

36. În atare situație, apărarea consideră că s-a comis o încălcare flagrantă a prevederilor art.6 al Legii privind activitatea specială de investigații potrivit căreia sunt prevăzuți subiecții cu un astfel de drept și anume alin.(1) activitatea specială de investigații se efectuează de către ofițerii de investigații ai subdiviziunilor specializate din cadrul ori subordonate Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Apărării, Centrului Național Anticorupție, Serviciului de Informații și Securitate, Serviciului de Protecție și Pază de Stat, Serviciului Vamal și Departamentului instituțiilor penitenciare al Ministerului Justiției. (2) Se interzice efectuarea măsurilor speciale de investigații de către alte autorități decât cele prevăzute la alin. (1).

37. Or, specifică recurenții, că în speță, în cauza penală de acuzare a lui Gavrilița Mihail nu au fost utilizați ofițeri sub acoperire și nici agenți ai acestora. În cadrul urmăririi penale de către procuror nu au fost autorizate măsuri speciale de investigație cu utilizarea investigatorilor sub acoperire.

38. Astfel relevând, că vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, sarcina probațiunii revine părții acuzării. Legea procesual-penală stabilește că răsturnarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei despre săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, nu pot fi puse în baza sentinței probele obținute în rezultatul măsurilor speciale de investigație, precum și faptul că din probele concludente nu rezultă că acesta a pretins, acceptat, primit personal bunuri, ce nu i se cuvin, pentru sine, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale.

39. Cu referire la confiscarea de la Gavrilița Mihail în folosul statului a mijloacelor bănești rezultate din infracțiune în valoare de cinci sute lei, partea recurentă specifică, că careva acțiune civilă din partea statului în prezenta cauză penală nu a fost înaintată, mai mult ca atât pe suma de 500 lei nu a fost aplicat sechestrul, nu a fost recunoscută ca corp delict, prin urmare, consideră că solicitarea procurorului privind aplicarea confiscării speciale a sumei de 500 lei nu întrunește condițiile prevăzute de art.106 Cod penal. Însă, deși solicitarea procurorului urma a fi respinsă de către instanța de fond, ca neîntemeiată, deoarece nu întrunește condițiile prevăzute de art. 106 din Codul penal, aceasta fără vreun temei legal a hotărât contrariul.

40. În urma celor relatate, consideră recurenții că prin sentința de condamnare nu a fost constatată cu certitudine vinovăția lui Gavrilița Mihail, or vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală, fiind cercetate nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielele, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale.

41. În aceeași ordine de idei, apărarea susține că probele prezentate de partea acuzării nu dovedesc dincolo de orice dubii rezonabile că Gavrilița Mihail este implicat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4)CP, iar la pronunțarea sentinței de condamnare, instanța de judecată, cercetând toate probele anexate la materialele cauzei trebuia să constate că inexistența faptei infracționale or, divergențele care există urmau să fie interpretate în favoarea inculpatului.

42. În contextul dat, partea recurentă solicită admiterea apelului, casarea sentinței judecătorești Chișinău sediul Buiucani din 15 decembrie 2017, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care Gavrilița Mihail să fie achitat în cauza penală de învinuire a sa, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod Penal, în legătură că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

43. Inculpatul Gavrilița Mihail susținut de avocatul Pocaznoi Rodica au solicitat admiterea cererii de recurs declarată împotriva sentinței Judecătorești Chișinău (sediul Buiucani) din 15 decembrie 2017, casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea în privința inculpatului Gavrilița Mihail X unei sentințe de achitare, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

44. În ședința instanței de recurs procurorul Silii Radu a solicitat respingerea cererii de recurs declarată de către inculpat, ca fiind neîntemeiată, și a solicitat admiterea recursului părții acuzării cu casarea sentinței Judecătorești Chișinău (sediul Râșcani) din 15 decembrie 2017 în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului Gavrilița Mihail X să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1500 u.c. și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice în cadrul organelor de drept pe un termen de 5 ani.

Argumente instanței de recurs:

45. Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău, examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, auzind părțile, cercetând materialele cauzei penale, ajunge la concluzia că cererile de recurs urmează a fi admise și casează din alte motive sentința, din următoarele considerente.

46. În conformitate cu art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, și ia una din următoarele soluții: dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare.

47. În temeiul art. 449 alin. (2) Cod de procedură penală, adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 și 418, care se aplică în mod corespunzător.

48. În contextul dat, instanța de recurs subliniază că prevederile art. 385 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează, că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni; 5) dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracțiunea săvârșită; 6) dacă există circumstanțe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului și care anume; 7) ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luând în considerare și recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată; 8) dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu; 9) tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisori; 10) dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă; 11) dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă; 12) dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor; 13) ce trebuie să se facă cu corpurile delictive; 14) cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare; 15) dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului; 16) dacă în privința inculpatului recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii urmează să fie aplicat tratament medical forțat de alcoolism sau narcomanie

49. Prin urmare, Colegiul penal relevă în speță necesitatea de a casa sentința instanței de fond, deoarece aceasta nu a respectat întocmai cerințele de drept vizând constatarea faptei infracționale comisă de către Gavrilița Mihail X or, instanța de fond a adoptat sentința de condamnare cu încălcarea prevederilor pct.2) din alin.(1) al art.394 Cod de procedură penală, în conformitate cu care *partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă: probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.*

50. În acest sens este de menționat faptul, că din textul motivării sentinței nu rezultă o analiză multilaterală și coerentă a tuturor probelor, a declarațiilor martorilor x, X X, x X, x, x,x, precum și nu au fost administrate probe ce ar confirma sau infirma fapta infracțională prevăzute de art.324 alin.(4) Cod penal, instanța adoptând soluția sa, urma să cerceteze toate probele invocate de către procuror în susținerea învinuirii.

51. Astfel, lecturând textul sentinței contestate, instanța de recurs observă că prima instanță a relevat concluzii fără a indica probele, aprecierea acestora prin acceptarea unora și/sau respingerea altora, inclusiv argumentele care au stat la baza unor astfel de convingeri, la fel, nu a apreciat poziția inculpatului și nu a clarificat situația versiunii înaintate de către acesta, prin administrare de probe și fără a le corobora cu poziția inculpatului Gavrilița Mihail, care atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cursul cercetării judecătorești nu a recunoscut vina în cele incriminate, invocând că situația din speță ar fi o provocare a martorului denunțător – X X, a concluzionat că Gavrilița Mihail X este vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal.

52. Subsecvent, Colegiul penal notează ca instanța de fond nu ți-a motivat relevanța probelor puse la baza sentinței adoptate de către prima instanță, și anume: *procesul verbal de ridicare din 25.10.2016 prin care de la martorul XX a fost ridicat purtătorul de informații Micro SD de model "x" cu capacitatea de 16 GB, care conțin înregistrările audio-video efectuate cu camera ascunsă de către martor, prin care se pretinde probarea faptului pretinderii și primirii la data de 22 octombrie 2016 a mijloacelor bănești în sumă de 300 lei de către x, și procesul verbal de examinare din 08.11.2016, prin care a fost supusă examinării purtătorul de informații Micro SD de model "x" cu capacitatea de 16 GB ridicat de la martorul XX, potrivit căruia pe suportul de informații menționat se conțin fișierele audio-video nr. "REC00003" și "REC00004", prin care chipurile s-ar proba faptul pretinderii și primirii la data de 22 octombrie 2016 a mijloacelor bănești în sumă de 300 lei de către x, or în materialele cauzei penale nu se regăsesc asemenea probe ce vizează asemenea persoane și asemenea sume.*

53. În același timp, Colegiul penal observă însă, că instanța de fond a omis să supună cercetării și să expună în motivarea soluției adoptate aprecierea, *pro sau contra*, a fișierelor audio-video, prin care se pretinde probarea faptului pretinderii și primirii de către Gavriliță Mihail X a mijloacelor bănești ce nu i se cuvin.

54. În aceeași ordine de idei, instanța de recurs remarcă că prima instanță, de asemenea, a ignorat să se expună prin actul emis și asupra plângerii înaintate la data de 24.11.2016 de către avocatul Chiper Natalia în interesele petiționarului Gavriliță Mihail în ordinea art.313 Cod de procedură penală, împotriva actelor emise de către organul de urmărire penală în cauza penală nr. x or, în conformitate cu art. 297 alin.(4) Cod de procedură penală, *toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza.*

55. Prin urmare, Colegiul penal, lecturând textul sentinței recurate, în raport cu circumstanțele faptice stabilite mai sus și ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță, menționează, că prima instanță în cuprinsul sentinței contrar prevederilor legale nu a făcut o analiză a mijloacelor de probă prezente la materialele dosarului, inclusiv și a celor cercetate nemijlocit în cadrul ședințelor de judecată.

56. Astfel, instanța de recurs reiterează, că potrivit prevederilor art.384 alin.(3) și (4) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, iar instanța urmează să își întemeieze sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

57. În acest sens, Colegiul penal relevă și faptul că potrivit jurisprudenței CtEDO, (în cauza Luka contra României din 21.07.2009) se evidențiază, că art. 6 CEDO implică faptul că deciziile instanțelor trebuie să precizeze în mod suficient motivele pe care se întemeiază, astfel încât să arate că părțile au fost ascultate și să garanteze posibilitatea unui control public al administrării justiției. Altfel spus, art. 6 îi atribuie „instanței” obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora și fără a fi înțeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van der Hurk împotriva Olandei, din 19 aprilie 1994). Curtea evidențiază, că trebuie să se țină seama de relevanța și incidența argumentului sau motivului cu privire la care instanța nu s-a pronunțat la încheierea cauzei (Jahnke și Lenoble împotriva Franței (dec.), nr. 40490/98, CEDO 2001-IX; și Dima împotriva României, 16 noiembrie 2006).

58. În opinia instanței de recurs, elucidarea tuturor împrejurărilor menționate au o mare importanță la examinarea obiectivă a cauzei, ceea ce prima instanță nu a efectuat în mod deplin la examinarea cauzei în fond, care neapărat servește drept temei pentru anularea hotărârii atacate.

59. În situația constatată, Colegiul penal consideră oportun remiterea cauzei la o nouă examinare, în aceeași judecătorie, în alt complet de judecată cu respectarea prevederilor legale, sub toate aspectele, complet și obiectiv, inclusiv a dreptului la un proces echitabil a tuturor participanților și să verifice acțiunile inculpatului sub aspectul învinuirii înaintate.

60. Primind dosarul la o nouă examinare, instanța de fond urmează să înlăture lacunele comise la examinarea cazului și în dependență de probele acumulate, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată.

61. Reieșind din cele menționate Colegiul penal consideră oportun admiterea recursurilor declarate, și în baza celor relevate supra, casează sentința atacată cu remiterea cauzei la rejudecare, în aceeași instanță în alt complet de judecată.

62. În conformitate cu prevederile art. 437 alin.(1) pct.1), 448, 449 alin. (1) pct. 2) lit. c), art. 417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, -

DECIDE:

Se admite recursul declarat de către inculpatul Gavriliță Mihail și recursul procurorului în Procuratura Anticorupție, Bobrov Vladislav împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediu Buicani) din 15 decembrie 2017, casează integral sentința atacată și se dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată în ședință publică la 26 aprilie 2018, ora 14.00 min.

Președintele ședinței, judecătorul

Furdui Sergiu

Judecătorii:

Minăscurtă Igor

Ursu Ludmila